

Sygn. akt V K 326/14

1 Ds 1473/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora Joanny Harasimowicz

po rozpoznaniu dnia 22.05.2014 r. oraz 21.08.2014 r.

sprawy **D. B.**

urodz. (...) w D.

syna R. i M. zd. M.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 marca 2014 r. we W. na przystanku autobusowym przy ul. (...) dokonał rozboju na osobie K. S. w ten sposób, że używając przemocy w postaci przewrócenia jej na podłoże doprowadził ją do stanu bezbronności a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jej szkodę telefon komórkowy S. X. o wartości 600 złotych oraz usiłował zabrać jej torebkę z kosmetykami, pieniędzmi i dowodem osobistym wartości 670 złotych działając na szkodę K. S.

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk

II. w dniu 21 marca 2014 r. we W. w Hotelu (...) zabrał z pokoju numer (...) tego hotelu telewizor marki P. wartości 1.600 złotych działając na szkodę Hotelu (...)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia tego, że w dniu 20 marca 2014 r. we W. na przystanku autobusowym przy ul. (...) dokonał rozboju na osobie K. S. w ten sposób, że po użyciu przemocy w postaci popchnięcia pokrzywdzonej i przewrócenia jej na podłoże zabrał w celu przywłaszczenia na jej szkodę telefon komórkowy S. X. o wartości 600 zł, tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

II. uznaje oskarżonego D. B. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, że wartość skradzionego telewizora wynosiła 1623,07 zł, zaś pokrzywdzonym kradzieżą jest Hotel (...) i za przypisane oskarżonemu przestępstwo na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone w punkcie I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania D. B. w dniach 21 marca 2014 r. i 22 marca 2014 r. oraz okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 24 marca 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2014 r. oraz od dnia 14 kwietnia 2014 r. do dnia 28 sierpnia 2014 r.

V. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. S. kwoty 600 (sześćset) złotych

VI. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze – w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu D. B.

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

UZASADNIENIE

W dniu 20 marca 2014 r. około godziny 19⁰⁰ K. S. stała na przystanku autobusowym linii 149 przy ulicy (...) od strony fosi przy Centrum Handlowym (...). W ręku trzymała telefon komórkowy S. X. o wartości 600 zł, z którego słuchała muzyki. W pewnym momencie podszedł do niej D. B. i mocno ją popchnął. K. S. przewróciła się. Wtedy D. B. pochylił się nad nią i wyrwał jej z ręki telefon. Próbował również zerwać z jej ramienia torebkę, w której K. S. miała kosmetyki oraz portfel z zawartością dowodu osobistego i pieniędzy w kwocie 120 zł. Ponieważ jednak torebka była przewieszona przez ramię pokrzywdzonej, napastnikowi nie udało się jej zerwać. Po chwili D. B. z telefonem komórkowym pokrzywdzonej uciekł w kierunku ul. (...). K. S. wstała i próbowała dogonić napastnika, jednak D. B. zdążył wbiec w jedno z podwórek.

dowód: zeznania świadka K. S. **k. 28, 32-33, 36-37, 38, 136-137, 254-255**

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. B. **k. 48-49, 58**

W dniu 21 marca 2014 r. około godziny 22⁰⁰ D. B. wszedł do Hotelu (...) wejściem gospodarczym. W hotelu udał się na piąte piętro, gdzie wszedł do otwartego pokoju numer (...). Tam na biurku zauważył telewizor marki P. o wartości 1623,07 zł. D. B. odłączył kable, zabrał telewizor i niosąc telewizor pod pachą zszedł schodami na poziom -1. Wtedy został zauważony na monitoringu przez W. G., pracownika ochrony hotelu, którego zastanowiła obecność jakiejś osoby w tym miejscu i o tej porze. W. G. w celu sprawdzenia tej sytuacji udał się na poziom -1 hotelu. Tam zastał D. B., którego zapytał się o trzymany pod pachą telewizor. D. B. odpowiedział mu, że pracuje przy remoncie i otrzymał polecenie przeniesienia telewizora. W. G. polecił D. B. wskazanie pokoju, z którego wziął ten telewizor. Obaj poszli do windy, wjechali na piąte piętro, po czym skierowali się do pokoju numer (...). Po wejściu do tego pokoju W. G. stwierdził w nim brak telewizora. Nakazał wówczas D. B. odłożyć telewizor. W trakcie krótkiej rozmowy D. B. przyznał mu się, że chciał ukraść ten telewizor. Następnie obaj udali się do pomieszczenia ochrony hotelu, skąd W. G. wezwał Policję. Wcześniej D. B. prosił W. G., aby ten nie wzywał Policji, wskazując, że może być poszukiwany.

dowód: zeznania świadka W. G. **k. 4, 137**

zeznania świadka M. L. **k. 138**

wyjaśnienia oskarżonego D. B. **k. 25, 48-49, 58, 135**

faktura VAT (...) **k. 75**

upoważnienie **k. 101**

Oskarżony D. B. ma 29 lat. Posiada wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu. Jest ojcem jednego dziecka w wieku 5 lat, wobec którego jest zobowiązany alimentacyjnie. Przed zatrzymaniem oskarżony nie miał stałego

miejsca zamieszkania, utrzymywał się z pracy dorywczej oraz uzyskiwał pomoc finansową od matki swojej byłej konkubiny. W miejscu poprzedniego zamieszkania, tj. w D., D. B. posiadał negatywną opinię.

Oskarżony był w przeszłości pięciokrotnie karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko zdrowiu i życiu oraz przeciwko wolności. Ostatnie skazanie D. B. nastąpiło wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 08.04.2014 r. sygn. akt V K 148/14 za czyn z art. 278 § 1 k.k.

dowód: dane osobopoznawcze **k. 134**

dane o karalności **k. 204**

wywiad kuratora **k. 117**

W związku ze wskazanym przez oskarżonego schorzeniem (guzy głowy) oraz informacją, że w okresie objętym zarzutem przyjmował on dopalacze, D. B. został poddany badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów. Badanie wykazało, że D. B. obecnie nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Poziom intelektualny oskarżonego mieści się w obszarze dolnej normy i górnej granicy upośledzenia umysłowego lekkiego, co pozwala mu znać i rozumieć podstawowe normy społeczno-prawne i konsekwencje ich przekraczania. Urazy głowy nie pozostawiły u niego trwałych następstw psychopatologicznych, zaś podawane przez oskarżonego zmiany morfologiczne mózgu nie miały wpływu na jego poczytalność w krytycznym czasie. Biegli rozpoznali u D. B. zespół uzależnienia od alkoholu, lotnych rozpuszczalników oraz dopalaczy.

T. criminis oskarżony nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodziły warunki z art. 31 § 1 i 2 kk.

dowód: opinia sądowo-psychiatryczna **k. 170-180**

Oskarżony D. B. przesłuchiwany początkowo w postępowaniu przygotowawczym pod zarzutem kradzieży telewizora z Hotelu (...) przyznał się do popełnienia tego czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 24-25). Przesłuchiwany pod zarzutem dokonania rozboju na osobie K. S., oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 41-42).

Będąc przesłuchiwanym przez Prokuratora przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu czynów. Wskazał jednak, że nie pamięta dokonanego rozboju i nie wie co zrobił z zabranym telefonem. Oskarżony wyjaśnił, że przyznaje się, ponieważ chce wyjść do domu. Odnośnie drugiego zarzutu podał, że wszedł do hotelu gdy było już ciemno i z jednego z pokoi zabrał telewizor. Przy wyjściu został zatrzymany przez pracownika ochrony hotelu, któremu powiedział, że ukradł ten telewizor. Dodał, że telewizor ukradł aby go sprzedać i uzyskać pieniądze (k. 47-49).

Oskarżony przyznał się do obu zarzucanych mu czynów także podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 58).

Przed Sądem oskarżony przyznał się do kradzieży telewizora. W odniesieniu do rozboju na osobie K. S. wyjaśnił, że nie dopuścił się tego czynu. Wskazał, że wcześniej przyznał się, gdyż tak mu zasugerowali policjanci, a także dlatego, że chciał wyjść do domu. Podniósł, że policjanci obiecali mu możliwość orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z kolei jego przyznanie się podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania było spowodowane tym, że myślał, iż w ten sposób uniknie tymczasowego aresztowania. Wyjaśnił, że telewizor ukradł, bo był głodny i chciał mieć pieniądze na zakup jedzenia (k.135).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom D. B. jedynie częściowo, a mianowicie co do czynu polegającego na kradzieży telewizora w dniu 21.03.2014 r. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego (złapanego niejako na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa) są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami świadka W. G., który na monitoringu zauważył oskarżonego niosącego telewizor i dokonał jego zatrzymania. Sąd w odniesieniu do czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia dał w pełni wiarę zeznaniom świadków W. G. i M. L., nie znajdując żadnych podstaw

do zakwestionowania ich obiektywizmu i rzetelności. Świadek W. G. w granicach posiadanej wiedzy szczegółowo opisał przebieg kradzieży dokonanej przez oskarżonego w dniu 21 marca 2014 r., natomiast świadek M. L. (nie będący bezpośrednim świadkiem zdarzenia) złożył zeznania na okoliczność wartości skradzionego telewizora. Zeznania tych świadków są spójne, logiczne, w pełni korespondują ze sobą oraz z wyjaśnieniami D. B., który nie zakwestionował treści zeznań świadków i potwierdził wskazane przez nich okoliczności.

Sąd uznał za w pełni wiarygodną przedłożoną przez pokrzywdzonego fakturę VAT (...) potwierdzającą cenę, za jaką dokonano zakupu telewizorów do Hotelu (...). Dokument ten stanowi potwierdzenie zaistniałej czynności prawnej i żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tego dokumentu.

Sąd odmówił natomiast wiarygodności oświadczeniom oskarżonego w części dotyczącej negowania przez niego popełnienia przestępstwa rozboju na osobie K. S.. Jak wynika z akt sprawy, oskarżony nie złożył wyjaśnień opisujących przebieg tego zdarzenia, lecz jedynie zmienne w toku postępowania oświadczenia co do przyznania się do popełnienia tego czynu. Podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem D. B. nie przyznał się do popełnienia rozboju, dwukrotnie natomiast w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do jego popełnienia (w trakcie przesłuchania prowadzonego przez Prokuratora i w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania). Nawet jednak w toku tych dwóch przesłuchań nie podał jakichkolwiek okoliczności dotyczących tego czynu, wskazując, iż zdarzenia nie pamięta, nie pamięta również co zrobił ze skradzionym pokrzywdzonej telefonem. Jedynym dowodem przemawiającym za sprawstwem oskarżonego są zatem zeznania pokrzywdzonej K. S.. Należy wskazać, iż w toku postępowania przygotowawczego nie uczyniono wszystkiego w celu obalenia linii obrony prezentowanej przez oskarżonego, nie przyznającego się do popełnienia tego czynu. Pokrzywdzona składając pierwsze zeznania w dniu 24.03.2014 r. (k. 28) omyłkowo podała datę zdarzenia, wskazując, iż miało ono miejsce w dniu 21.03.2014 r., sprostowała jednak tę informację już następnego dnia, tj. 25.03.2014 r. podając, iż do zdarzenia doszło w czwartek 20.03.2014 r. Tymczasem nie reagując na sprostowanie poczynione przez pokrzywdzoną organ prowadzący postępowanie przejrzał monitoring (...) Handlowego (...) z dnia 21.03.2014 r., na którym – co oczywiste – nie mogło znaleźć się nagranie zdarzenia (k. 50). W toku dalszego postępowania nie sprawdzono monitoringu z daty podanej przez K. S., tj. z dnia 20.03.2014 r., zaś próba ujawnienia takiego zapisu przez Sąd okazała się nieskuteczna z uwagi na upływ czasu (k. 206).

W takiej sytuacji mając do dyspozycji zmienne oświadczenia oskarżonego co do przyznania się do przestępstwa rozboju i brak jakichkolwiek jego wyjaśnień w tym zakresie, konieczną była szczególnie wnikliwa ocena zeznań pokrzywdzonej, stanowiących de facto jedyny dowód przemawiający za sprawstwem D. B..

Dokonując ustaleń w przedmiocie okoliczności zdarzenia z dnia 20.03.2014 r. Sąd oparł się na zeznaniach złożonych przez pokrzywdzoną w postępowaniu przygotowawczym, uznając je logiczne, jasne i rzeczowe. Pokrzywdzona K. S. dokładnie opisała przebieg zdarzenia z dnia 20 marca 2014 r., rozpoznając D. B. jako sprawcę czynu. Rozpoznanie to miało miejsce dwukrotnie – podczas okazania w dniu 24.03.2014 r. tablicy poglądowej z wizerunkami czterech mężczyzn i podczas okazania bezpośredniego przeprowadzonego w dniu 25.03.2014 r. Mając na uwadze uwagi zawarte w pismach oskarżonego co do rzekomych wątpliwości jakie pokrzywdzona miała podczas rozpoznania, Sąd uzupełniającą przesłuchał K. S. na tę okoliczność. Pokrzywdzona przyznała, że rozpoznanie oskarżonego w trakcie okazania osób nie nastąpiło momentalnie, że miała na początku pewne wątpliwości (choćby z uwagi na fakt, iż miejsce zdarzenia nie było dobrze oświetlone), jednakże dysponując wystarczającą ilością czasu i nie będąc w żaden sposób ponaglaną przez uczestniczących w czynności funkcjonariuszy policji, miała możliwość dokładnego przyjrzenia się okazywanym jej mężczyznom i przemyślenia swojej decyzji. Pokrzywdzona zaprzeczyła również, by pierwotnie rozpoznała jednego z funkcjonariuszy Policji jako sprawcę czynu. W takiej sytuacji, mając na uwadze dwukrotne stanowcze rozpoznanie przez K. S. D. B. jako sprawcę przestępstwa popełnionego na jej szkodę, Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej za w pełni wiarygodne. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż pokrzywdzonej okazywano fotografię oraz osobę oskarżonego w odstępie kilku dni od zaistnienia zdarzenia, co sprawia, iż K. S. miała jeszcze w pamięci wygląd napastnika. Nadto precyzyjnie opisała ona strój atakującej ją osoby – ubranej w ciemną kurtkę i wystającą spod niej jasną bluzę z kapturem. Jak wynika z fotografii oskarżonego widniejącej na k. 30, D. B. taką właśnie odzież ma na sobie. O tym, iż pokrzywdzona mogła w momencie zdarzenia poczynić obserwacje dotyczące

wyglądu napastnika, jak również o tym, iż przyjrzała się oskarżonemu obecnemu na sali rozpraw świadczy również fakt, iż na rozprawie w dniu 22.05.2014 r. K. S. zauważyła różnicę w wyglądzie oskarżonego, wskazując, iż wówczas miał dłuższe włosy. Na rozprawie w tym dniu pokrzywdzona ponownie podtrzymała swoje rozpoznanie oskarżonego jako sprawcy czynu. Okoliczności te dodatkowo wzmagają trafność rozpoznania dokonanego przez pokrzywdzoną i przekonują jednoznacznie Sąd, iż to D. B. był sprawcą przestępstwa popełnionego w dniu 20.03.2014 r. na szkodę K. S.. Takiego wniosku nie przekreśla stwierdzenie przekazane przez pokrzywdzoną na rozprawie w dniu 21.08.2014 r., z którego wynika, iż pokrzywdzona nie jest już pewna czy rozboju dokonał oskarżony. Postawa pokrzywdzonej może być wytłumaczona poddaniem jej kilkukrotnemu przesłuchaniu, w trakcie którego rozpytywano ją dokładnie o szczegóły zdarzenia, wygląd napastnika, chronologię jego działań. Naturalnym wydaje się zatem, że pokrzywdzona zasłania się obecnie niepamięcią i upływem czasu od zaistnienia zdarzenia.

Uznając za bezspornie wykazane, iż to oskarżony jest sprawcą ataku na osobę K. S. oraz zaboru na jej szkodę telefonu komórkowego, Sąd uznał za konieczną precyzyjną analizę zeznań pokrzywdzonej co do chronologii działań oskarżonego, celem ustalenia czy zastosowanie przemocy w postaci popchnięcia i przewrócenia pokrzywdzonej poprzedziło zabór telefonu, czy też najpierw oskarżony wyrwał jej z ręki telefon, a następnie ją odepchnął. Ustalenie takie jest istotne, gdyż przyjęcie jednej z dwóch wersji przesądzi kwalifikację prawną zarzuconego oskarżonemu czynu, a więc to czy w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z przestępstwem rozboju (art. 280 § 1 k.k.) czy też z kradzieżą rozbójniczą (art. 281 k.k.).

Nie uszły uwadze Sądu rozbieżności w zeznaniach K. S. w zakresie zachowania oskarżonego krytycznego dnia, a mianowicie kolejności wykonanych przez niego czynności. W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzona kilkakrotnie wskazała, że najpierw została popchnięta i przewróciła się na chodnik, a następnie oskarżony wyrwał jej z ręki telefon. Przed Sądem w dniu 22.05.2014 r. pokrzywdzona opisała zdarzenie odmiennie – wskazując, że najpierw doszło do wyrwania jej telefonu, a następnie do jej popchnięcia i przewrócenia. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego. Zeznając w niewielkim odstępnie czasowym od krytycznego zdarzenia K. S. niewątpliwie najlepiej i najdokładniej pamiętała jego przebieg. Trzeba przy tym podkreślić, że zdarzenie to było krótkotrwałe i miało dynamiczny przebieg, a oskarżony działał z zaskoczenia. Powyższe czynniki oraz przede wszystkim upływ czasu mogły spowodować nieprecyzyjne odtworzenie przebiegu wydarzeń podczas przesłuchania pokrzywdzonej przed Sądem. Za takim wnioskiem przemawiają zarówno zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jak również stwierdzenie samej pokrzywdzonej, która podczas uzupełniającego przesłuchania w dniu 19.08.2014 r. wskazała, że zdarzenie najlepiej pamiętała składając zeznania bezpośrednio po jego zaistnieniu. Mając na uwadze fakt, iż w ocenie Sądu K. S. nie miała żadnych racjonalnych powodów aby opisać przebieg krytycznego zdarzenia oraz jego sprawcę w sposób odmienny od rzeczywistego i bezpodstawnie pomówić D. B. o dokonanie czynu, którego faktycznie on nie popełnił, zeznania pokrzywdzonej złożone w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem (poza chronologią działania oskarżonego) zasługują na wiarę w całości. Konsekwencją takiego stwierdzenia jest uznanie przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego kwestionującego swoje sprawstwo co do czynu z art. 280 § 1 k.k. stanowią realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przestępstwo o dużym stopniu społecznej szkodliwości.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wniosków wynikających z opinii sądowo-psychiatrycznej, gdyż jest ona spójna, logiczna, rzeczowa, została sporządzona przez kompetentne osoby, posiadające odpowiednią wiedzę w tym zakresie. Wydając opinię biegli wnikliwie zapoznali się z materiałem zgromadzonym w toku postępowania, a także przeprowadzili niezbędne badanie oskarżonego.

Sąd uznał także za wiarygodne znajdujące się w aktach sprawy dokumenty w postaci protokołów zatrzymania i okazania, wywiadu środowiskowego i informacji z K.. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne organy, działające na podstawie stosownych przepisów, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich autentyczności i mocy dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony D. B. swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa rozboju sankcjonowanego przepisem art. 280 § 1 k.k. oraz znamiona przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k.

Przedmiotem ochrony w przypadku przestępstwa rozboju jest zarówno własność przedmiotu materialnego, jak również nietykalność, wolność, zdrowie i życie człowieka. Zachowanie sprawcy tego przestępstwa polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonany przy użyciu wymienionych w przepisie art. 280 § 1 k.k. szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy polegające na popchnięciu ofiary i spowodowaniu jej upadku z zamiarem dokonania zaboru cudzej rzeczy. W takiej sytuacji mamy bowiem do czynienia ze stosowaniem przemocy, polegającej na fizycznym oddziaływaniu na człowieka, które uniemożliwia mu opór. W niniejszej sprawie niewątpliwie D. B. działał w dniu 20 marca 2014 r. z zamiarem zagrabienia należącego do pokrzywdzonej K. S. wartościowego przedmiotu w postaci telefonu komórkowego. Świadczy o tym jednoznacznie zachowanie oskarżonego, który po wcześniejszym użyciu wobec pokrzywdzonej przemocy fizycznej polegającej na popchnięciu i przewróceniu K. S., zabrał należącą do niej rzecz przedstawiającą dla niego materialną wartość (telefon komórkowy), za którą mógł uzyskać potrzebne mu środki finansowe. Nie budzi zatem wątpliwości ustalenie, iż swoim zachowaniem D. B. zrealizował znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. Sąd wyeliminował z opisu czynu usiłowanie zaboru należącej do K. S. torebki, uznając, iż sam oskarżony nie mogąc zrealizować tego zamiaru z uwagi na umiejscowienie torebki na ciele pokrzywdzonej odstąpił od dokonania zaboru tej rzeczy, uciekając z miejsca zdarzenia jedynie z zabranym pokrzywdzonej telefonem komórkowym.

Nadto oskarżony swoim zachowaniem w dniu 21 marca 2014 r. wyczerpał znamiona przestępstwa kradzieży sankcjonowanego przepisem art. 278 § 1 k.k. W odniesieniu do tego czynu Sąd zmienił jego opis w zakresie wartości skradzionego przez oskarżonego telewizora oraz dokładnego oznaczenia podmiotu pokrzywdzonego kradzieżą. Z faktury VAT (k. 75) wynika bowiem, że wartość telewizora skradzionego przez D. B. wynosiła 1.623,07 złotych i taką też wartość Sąd ostatecznie przyjął jako wartość wyrządzonej szkody. Z kolei z treści dokumentów przedłożonych przez pokrzywdzonego (k. 100, 101) wynika, że oskarżony działał na szkodę Hotelu (...).

Zachowanie sprawcy przestępstwa kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej, przedstawiającej określoną wartość ekonomiczną, w celu przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas rzeczą władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nią dysponującej.

Działanie D. B. w oczywisty sposób zmierzało do bezprawnego wejścia w posiadanie telewizora, którego właścicielem był inny podmiot. Oskarżony wykorzystując pozostawienie przez pracowników Hotelu (...) otwartych drzwi do jednego z pokoi, wszedł do niego i zabrał cenny dla niego przedmiot w celu jego dalszego zbycia i uzyskania środków finansowych na własne potrzeby. Oskarżony zamierzał sprzedać zabrany telewizor. Oczywiste jest zatem, że zamierzał on rozporządzić skradzioną rzeczą jak właściciel, w związku z czym zabór telewizora został przez niego dokonany w celu jego przywłaszczenia.

W ocenie Sądu oskarżony popełnił przypisane mu czyny z pełną świadomością tego, iż działa wbrew obowiązującym normom prawnym. Oskarżony, powodowany chęcią zaspokojenia swoich potrzeb, świadomie zachował się w sposób sprzeczny z ogólnie przyjętymi normami nakazującymi poszanowanie cudzej własności oraz zdrowia i życia innych ludzi. Jak wynika z treści opinii sądowo-psychiatrycznej zdolność rozpoznania przez oskarżonego znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona, oskarżony działał zatem umyślnie i w sposób zawiniony.

Popelnione przez oskarżonego czyny cechują się bardzo dużym stopniem społecznej szkodliwości. Zamiar oskarżonego nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem innych osób należy ocenić jako naganny, tym bardziej, że dla osiągnięcia takiej korzyści oskarżony nie wahał się przed użyciem przemocy. Sąd miał na uwadze fakt, iż szkoda wyrządzona K. S. w żaden sposób nie została naprawiona, zaś odzyskanie telewizora przed podmiot pokrzywdzony kradzieżą nastąpiło wyłącznie na skutek docieklivosti pracownika ochrony W. G.. Nie można również zapomnieć o tym, iż D. B. w ostatnim miejscu zamieszkania posiada jednoznacznie negatywną opinię, był nadto kilkakrotnie karany sądownie m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Pozwala to na przyjęcie, iż oskarżony jest osobą zdemoralizowaną i lekceważącą obowiązujący porządek prawny.

Jako jedyną okoliczność dla oskarżonego korzystną Sąd poczytał jego przyznanie się do popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k.

Mając powyższe argumenty na uwadze Sąd uznał, że adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia zawinienia oskarżonego będą kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat za przestępstwo rozboju oraz w wymiarze 6 miesięcy za przestępstwo kradzieży. Z kolei wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd uznał, że z uwagi na podobieństwo obu czynów oraz niewielki odstęp czasowy pomiędzy nimi, zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę stopień demoralizacji oskarżonego oraz jego uprzednią karalność Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania wobec D. B. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. W rozstrzyganej sprawie sprzeczne z prawem zachowanie oskarżonego nie było zachowaniem jednorazowym, incydentalnym. Wcześniejsze postępowania karne i wymierzone oskarżonemu kary nie wzbudziły jednak u niego przekonania o konieczności przestrzegania norm prawnych. W ocenie Sądu brak jest jakiegokolwiek gwarancji tego, że w razie wymierzenia kary nieizolacyjnej oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Nadto z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przypisanych oskarżonemu czynów i konieczność realizacji prewencyjnego i wychowawczego celu kary tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w przedmiotowej sprawie odpowiednim rozstrzygnięciem.

Sąd zaliczył D. B. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniach 21 marca 2014 r. i 22 marca 2014 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 24 marca 2014 r. do dnia 4 kwietnia 2014 r. i od dnia 14 kwietnia 2014 r. do dnia 28 sierpnia 2014 r. (w okresie od 4 kwietnia 2014 r. do 14 kwietnia 2014 r. D. B. odbywał karę pozbawienia wolności w innej sprawie).

Sąd zobowiązał również oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. S. kwoty 600 złotych odpowiadającej równowartości utraconego przez nią telefonu komórkowego. Konieczność naprawienia wyrządzonej szkody z pewnością odniesie wobec oskarżonego skutek wychowawczy i pomoże mu zrozumieć naganność jego zachowania.

Koszty nie opłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu zasądzono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348).

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1973 r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Oskarżony obecnie nie ma stałego zatrudnienia i nie uzyskuje dochodu. Nadto w niniejszej sprawie została orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w związku z czym oskarżony nie będzie miał możliwości zarobkowych. Mając to na uwadze Sąd uznał, że uiszczenie przez niego kosztów postępowania oraz opłaty będzie dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i zwolnił oskarżonego z ich ponoszenia.